

החברותא

בסיד ערשיק כ"תצא ו' אלול תשנ"ט

החברותא בטאון פעמי לחברים גליון מס 105

פצצים יקרים

כל העבירות החמורות רח"ל שאין מספיקין בידו לעשות תשובה, והחטא הידוע שכתוב בזה"ק (ח"א פ"ב) שאין לו תשובה, הפירוש הוא שנוטל ממנו העזר העליון לתשובה. אכן אעפ"כ אם מתבונן האדם איך ומה הושפל והורד מצבו עד שנוטל ממנו העזר העליון ועד כמה שהוא מרוחק ומנושם, ממילא כשמרגיש בשפלות ערכו... אזי בכח העניות בלבו הנשבר הקב"ה חותר לו חתירה מתחת כסא הכבוד ומרחם עליו ופותח לו פתח לתשובה...

אמר ריב"ל בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרות ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה (אבות פ"ו) הקשה הבעש"ט אם הכרוז נשמע למה לא ימצא אדם שומע ואם א"א לשמוע א"כ הכרוז למה? וביאר ז"ל כי למעלה הוא עולם המחשבות, ואין אומר ואין דברים, והכרוז הוא מחשבות והרהורי לב לטוב ולכך אין רשע שאין לו הרהורים טובים בכל יום מכת הכרוז, אלא שבכאן ההרהורים הטובים מפנה אותם ומעבירן מלבו ומפנה לבו לבטלה ובוודאי מתחייב בנפש שניתן לו אוצר טוב והוא בורח מהמלך (תולדות)

כך המליץ הרה"ק רבי ברוך ממעוזו וצוק"ל בעת שהיה קסרוג למעלה בשמים, אמר! ראו שישאל עושים סעודת מרעים ורעים ושמים בעת שמקיימים מצות כסעודת נשואין ברית מילה וכו', ולא מצינו ח"ו שיעשו סעודה ויהיה שמחה אחר שעשה עבירה, כי בעת שעובר עבירה לבו נשבר בקרבו ובודאי מתחרט על זה וע"כ אין מקום לעשות סעודת מרעים ח"ו

ויהיו הכרובים פורשי כנפים למעלה ופניהם איש אל אחיו (פר' תרומה) לכן היו הכרובים כפני רביא להראות שבאמת מקור אהבת השי"ת לישראל הוא כמו שאוהב האב לתינוק אע"פ שהתינוק עושה שטותים הכל הוא שמחה לפניו, כמו כן הוא אהבת השי"ת לישראל, ובלבד "ופניהם איש אל אל אחיו" שיש להם אחדות, כי במחלוקת ח"ו מוכרח האב להתערב ביניהם ולגעור בהם ח"ו וזה ובלבד "שהיה" פניהם איש אל אחיו שיש להם אחדות.

מרגלא בפומיה של הרה"ק היהודי מפשיסחא זיע"א שהיה אומר, כל המחובר לטהור הרי הוא כמוהו (כל"ס י"ב) הקשה לו הרבי ר' בונים אם כן לקחה מדת הדין, היתכן זאת שיתדמה לצדיק אשר עבד הבורא ברוך הוא כל ימיו במסירות נפש וכל הענינים, וכי בשביל שהוא מחובר לטהור נעשה טהור כמוהו? והשיב לו היהודי הקדוש שאין זה עול כלל ח"ו כי להיות מחובר לטהור הוא יותר עבודה מלהיות טהור בעצמו. (תולדות אדם)

והנה כשם שיש ענין מסירות נפש להשי"ת כן יש ענין מסירות נפש עבור כלל ישראל ויש כמה דרגות בזה, ובפשטות ויתור מרוחניות שלו לטובת ישראל... ודע כי יסוד קיום תורה"ק והמלכת השי"ת וגילוי אהבת השי"ת הוא: ברצון עבודת השי"ת של זולתו שחפץ שגם אחרים יעבדו את השי"ת... (מבשר טוב) האדם יכול להשיג מה שהשיגו כל התנאים והאמוראים, רק הגאות מעכבת ואינו מניח להשיג, ועצבות נמשך ג"כ מגיאות, כי הוא מחשב בעצמו שכפי גודל ערכי שאני איש חשוב מאוד היה צריך להיות לי התלהבות (בית אהרן בשם הבעש"ט פר' מצורע)

דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב, פירוש: לאותו לב עצמו שיצאו ממנו באמת אותן הדברים חוזרים ונכנסין בלבו ומוסיפים לו עוד קדושה. (נעם אלימלך)

נרשם עפ"י שיחת הרא"ש ליל ש"ק תשנ"ב ע"י אחד החברים.

בנינם של גדולי הדור ובפעם אחת החריב את כל יישותם ולכך פרחה נשמתם, ובאמת שכל עבודת ספירת העומר היתה לתקן את הבין אדם לחבירו, דהיינו את כל הו' ספירות שבין אדם לחבירו החסד חג"ת נהי"מ שבין אדם לחבירו.

וזה הפשט בדברי הבעל ההגדה שאומר אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, וקשה מה יש לכלל ישראל בלי מתן תורה מה באו להר סיני אם לא קבלת התורה. אך ההסבר הוא שכתוב, ויחן שם ישראל נגד ההר, ודרו"ל כאיש אחד בלב אחד. דהיינו שכל כלל ישראל הגיע לאחדות אמיתית, ואיך הגיעו לאחדות, זה רק ע"י ביטול, דהרי אם האדם לא מתבטל א"א לו להגיע לאחדות, דהרי איך יתאחד אם הוא סובר אחרת מחבירו, אך כשהוא מתבטל בביטול גמור ואין לו יישות דאו הוא יכול להתאחד עם כלל ישראל, דהוא בביטול, וכך כל אחד עבד עבודתו דהיינו ביטולו העצמי במשך המ"ט יום וכשהגיעו להר סיני היו כבר במצב של כאיש אחד בלב אחד, דהיינו ביטול גמור, וזה רק כלפי בין אדם לחבירו. ומ"מ זה דבר גדול מאד, ועל זה נאמר "פסקה זוהמתן" שהיו כלל ישראל בלי זוהמה, דכל אחד כבר נתבטל לגמרי, וזה הפשט בדברי בעל ההגדה אילו קירבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, דיינו, ואולם לגבי בין אדם למקום דהיינו ביטול לגבי הרבש"ע על זה הם לא עבדו כ"כ ולכן כשהרבש"ע נתן להם את עשרת הדברות הם לא יכלו לעמוד בזה,

פתח הרב שליט"א בענין מעמד הר סיני שזה היה המעמד הגדול של כלל ישראל בכל ההסטוריה, ולא קם כמו המעמד הזה מאז בריאת העולם והסביר דמה היה במעמד הר סיני, היה שם הכנעה, דהיינו דהרי ידוע שדור המדבר היו דור דעה, דהיינו דמכל הדורות שהרבש"ע ברא בעולמו, דור המדבר היה ה"דור" בה"א הידיעה.

והנה הרי במעמד הר סיני מה היה עבודת בני ישראל לקבל את עשרת הדברות, ומה נאמר להם שם, לא תרצח, לא תנאף, לא תגנוב, לא תחמוד אשת רעך וכו', דהיינו שהורידו את כל הדור דעה מהדעת שלהם, ואמרו להם רבותי אתם בשר ודם לא תרצח, לא תנאף לא תגנוב, לא לשכוח הסכנה שגמצאים פה בעולם הזה. לא לחיות באשליות,

והנה באחי יוסף נאמר שכשאמר להם יוסף "אני יוסף" נבהלו כל כך עד שפרחה נשמתם, והנה למה היה פריחת נשמתם, ההסבר הוא שכשהאדם מגלים לו שפלותו וטעותו שלא חי בבחירות עם מצבו האמיתי ומתגלה זאת אליו בפעם אחד, מיד אין בו כוח לעמוד ופורחת נשמתו מרוב ההשפלה ו"הפליק", ולכן אותו ענין היה עם דור המדבר כשחיו מאז יציאת מצרים ומעמד קריעת ים סוף בגדלות המוחין, דהרי היו דור דעה ופתאום אחר כל העבודה של מ"ט ימי הספירה שבזה תקנו את כל הו' ספירות אחת לאחת, בא הרבש"ע ואמר להם לא תרצח לא תנאף לא תגנוב, בזה סתר את כל

בבחינת אתה, כמו שנאמר דבר "אתה" עמנו ואל ידבר עמנו קל,

וכל זה היה בהיסח הדעת, דהרי כל הבריאה כולה הכל תלוי בהיסח הדעת, שהוא שבריר שניה, דהיינו מה שאמרו דבר אתה עמנו ואל ידבר עמנו קל, זה ג"כ בשבריר שניה. דאילו היו מעמיקים היו רואים שהרבש"ע נמצא גם בפיו של משה רבינו, וכן גם ביאת משיח צדקנו זה בהיסח הדעת, דהיינו שהאדם יחיה את השבריר שניה עם הרבש"ע וזה בחינת משיח שיש בכל אחד ואחד, דהנה כתוב בפסוק "קול דודי דופק אלי במוחי כמו השיעור של הדופק, (שיעור דופק הלב) דזה ממש שבריר שניה, ואיך הלב עובד זה הרי הרבש"ע שמפעילו. ואם חיים כל היסח הדעת דהיינו כל שבריר שניה אתו יתברך דאז חיים בנקודה של משיח, דהרי ידוע דאף אחד אין לו אחיזה שם, דהרי כשמשיח יבוא לא יהיה אף אחד ושום דבר וכו', כמש"כ כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון, ויקבלו כולם את עול מלכותך ותמלוך עליהם לעולם ועד, כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך בכבוד, ה' ימלוך לעולם ועד דהיינו שלא יהיה אף אחד ואז כולם יודו וימליכו את הרבש"ע, כיון שאף אחד אינו יכול להניע אבר בלעדו, וכולם יהיו בביטול גמור אליו יתברך, ואז זה מלכות ה' - משיח, דהיינו שכל אחד יהיה בביטול גמור אליו יתברך.

וזה מש"כ שאמרו למשה דבר אתה עמנו ואל ידבר עמנו קל שהם לא יכלו לעמוד בהשפלה הגדולה הזאת שיגלו להם את מצבם אמיתי, ואולם הרבש"ע אמר למשה, היטיבו את אשר דברו, דהיינו לא שעצם דבריהם הוא טוב, דהרי אם היו שומעים את כל עשרת הדברות מהרבש"ע, לא היו יכולים יותר לחטוא כלל, ואלם הם אמרו את האמת שהם אינם מוכנים לכוה השפלה מהרבש"ע, ואינם יכולים לעמוד שם, ועל נקודת האמת הלזו, ע"ז אמר הרבש"ע היטיבו את כל אשר דיברו, ואולם יש גם בזה להעמיק דהיינו שחשבו שהרבש"ע מדבר זה קשה, אך כשמשה ידבר זה כבר אחד מבשר ודם ולכן יהיה כח לעמוד בדבריו, אך זה טעות גמור, כיוון שמי נתן פה לאדם, מי מדבר מפיו של משה הרי הכל זה אלקות, הרי גם משה אינו יכול לדבר רק הרבש"ע מדבר מתוך פיו וכן כתוב בתורה, משה ידבר והאלוקים יענו בקול ודרז"ל בקולו של משה, דהיינו הם הגיעו לדרגא שקולו של משה זה גם הרבש"ע וזה היה להם לימוד ממתן תורה, דהרי גם משה רבינו דיבר את אותם הדיבורים ולא שינה כלל ממה שאמר הרבש"ע, ואולם הם טענו שהם לא יכולים לעמוד בזה שהרבש"ע משפילם כל כך, ובזה היה נקודת אמת שלא נתקנו בבין אדם למקום, ולכן אמר הרבש"ע למשה היטיבו את אשר דיברו, ואולם משה עצמו היה בדרגת "אתה" של הרבש"ע, כמו שאנו מברכים ברוך אתה, כך גם משה היה

בזמן האחרון (גרשם בשנת תשמ"ז) מרבה לדבר על צורך של התפילות והצעקות בשדה, הוא אומר שהעיקר לצעוק מתוך הכאב וצריכין לצעוק כל כך הרבה עד שהמלאכים ממרום יתעוררו אף הם לצעוק נוכח אלה הצועקים מלמטה וכך תתלהב צעקה נוראה שתבקע רקיעים והשי"ת יאזין לקול שוועתנו. אמרנו לו שיש לנו קשיים גדולים בארגון ההליכה לשדה ובכל פעם צצים מכשולים אחרים, אמר לנו שהקשיים האלה הם שווים הרבה וחשובים כאמירת תהלים ולא להתפעל מזה כלל וכלל.

ביום שישי אחד אחרי תפילת שחרית בביהכ"נ ברשב"ם דיבר אתו משהו "אשיינער איד" המלוכש יפה ועונה לאנשים הפונים אליו בענינים שונים ומחלק להם ברכות וכו' היתה זאת כנראה שיחה רצינית והרא"ש נכנס בהתלהבות ופניו הפיקו ניצוצות אש ורק זה שמענו שאומר לו: דו געהסט זיך מיט א שיינע בעקיטשע און דער אויבערשטער געהט מיט צוריסענע קליידער ושכינתא בגלותא! על היהודי הזה נראו דמעות בעיניו, והרא"ש המשיך לצעוק אליו.

בליל ש"ק דחוהמו"ס אמר שצריכים לצעוק אל ה' מתוך הכרת דלותנו, אבל שלא יהא דל גאה, וכך נוכל לקוות לעזרתו יתברך, וזה מה שאומרים בתפילת שחרית "עוזר דלים ועונה לעמו ישראל בעת שוועם אליו" השי"ת עונה לנו כאשר אנו מרגישים שאנו דלים ואביונים כמאמר הפייטן "ראה עמידתנו דלים וריקים".

לפני כמה שבועות היה מיסב בסעודה שלישית אחד שעמד לערוך "חאלאקה" לילד שלו ולנסוע למירון בציון הרשב"י, דובר שם מדוע נוסעים למטרה זו לציון הרשב"י, אמר הרא"ש שבזה מביעים את השאיפה שהילד יהא בבחינת מערה כמו שהרשב"י הי' נחבא במערה י"ג שנה בבחינת טמיר ונעלם, כך יגדל הילד ויהא דבוק בהשי"ת.

שהשמחה במעונם

הר"ר צבי ראנד ומשפ' להולדת הבת
הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' להולדת הבת
הר"ר משה תופיק ומשפ' לאירוסין הבן
הר"ר אהרון גרינצוויג ומשפ' לאירוסין הבת
הר"ר גדליה סגל ומשפ' לנשואי הנכד
הר"ר בנימין זאב סגל ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר שלמה מן ומשפ' לנישואי הבן

י"ל ע"י
שירות החברותא
שדני 3
טל: 02-5829688
פקס: 02-5325477
ת.ד. 5080
ירושלים 91050